

'Amateurs' reflecteren op hedendaags conformisme

→ Van Stralen (Christine) en Jonge Poerink (Velvet).

Casper Koster

TONEEL: De Shakespeare Club

Door: De Gemeenschap

Gezien: 27/1, Toneelschuur

Haarlem

Te zien: 4-5/2, Oostblok; 3/3,

Bijlmer Parktheater; 10/3, Ostade

A'dam 30/3-2/4, Bellevue

****

SANDER JANSSENS

Gekweld komt prinses Velvet op. Haar moeder, koningin Christine, dwingt haar een man te zoeken. Maar Velvet is niet op zoek naar een man, integendeel: ze is 'een poes die in een poezenmand andere poezen schoon wil likken'. Christine is een ijzige vrouw die geen concessies doet aan haar eigen denkbeelden. Ook haar zoon, kroonprins Espin, moet op korte termijn een bruid. Terwijl die heimelijk droomt van stoere mannenlichamen.

Dit stuk draait om een repetitie van toneelvereniging De Shakespeare Club: een amateurclub met leden die zich verbonden voelen met de lhbtq-gemeenschap. De vijf spelers strijden voor maatschappelijke acceptatie, ongeacht geaardheid. Behalve Christine, die vindt het allemaal maar gedoe en wil gewoon toneelspelen. Iets moois maken.

Rob de Graaf schreef een prachtige tekst, waarbij het te repeteren stuk en de bespiegelingen van de spelers daarover naadloos in elkaar overvloeien. Hij bedient zich daarbij zowel van poëtisch sentiment als fijne, lompe nuchterheid. In de

regie van Roy Peters levert dat uitbundig en vilein spel op. Het 'amateurspel' is fantastisch: een tikkeltje onhandig, vol schaamteloze overgave nemen de acteurs zichzelf bloedserieus.

In het te repeteren koningsdrama voltrekt zich de ene intrige na de andere. Met een valse glimlach dirigeert hofleraar Sousou (René Geerlings) iedereen subtiel richting ongeluk. Espin (Floyd Koster) duikelt stiekem in de disco een jongen (Anil Jagdewsing) op, terwijl Velvet (een fantastische Tessa Jonge Poerink) zelfmoord pleegt. Haar broer had haar misschien kunnen tegenhouden, maar is na jaren zijn gevoelens onderdrukt te hebben 'fanatiek pro-choice'.

Ondertussen dreigen de amateurs, in hun hang naar acceptatie, hun heteroseksuele groepslid Christina (Christina van Stralen) uit de groep te zetten. Als puntje bij paaltje komt, bedenken ze zich. Een echte confrontatie aangaan is niet gemakkelijk, een helder standpunt innemen evenmin.

Door de slimme vorm reflecteert het Shakespeareaanse koningsdrama direct op hedendaags maatschappelijk conformisme. Daar valt bovendien bovengemiddeld veel bij te lachen.